

[Rahbæk Møller]

er klar med det lovforslag, det nu bliver pålagt ham at komme med. Ministeren har vidst i nogen tid, at han ville få det pålæg, og må vel have gjort sig overvejelser i den retning.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Det, der har skabt uenighed mellem hr. Estrup og mig om tallene, var hr. Estrups usædvanlige brug af ordene »det første hele finansår«. Jeg indrømmer – efter at han nu har forklaret mig, hvad han mener med »det første hele finansår« – at man godt kan sige det på den måde. Han sammenligner altså udgiften ved de Radikales forslag i 1989 med udgiften ved regeringens forslag i 1990, fordi 1989 er det første hele finansår for Det Radikale Venstres forslag, mens 1990 er det første hele finansår for regeringens forslag.

Jeg har blot tilladt mig at sige, at merudgiften i 1988 er 177 mill. kr., i 1989 465 mill. kr., i 1990 244 mill. kr., i 1991 411 mill. kr. og på længere sigt 834 mill. kr. Disse tal er vi enige om. Det er jo dem, finansministeren og andre ministre desværre interesserer sig for, for det er det, som står neden under den tykke streg, der er merudgiften i de kommende finansår. Det er det, som er vores fælles problem.

Når hr. Estrup nævner hybridnettet og Storebæltsbroen som eksempler på, hvor Det Radikale Venstre ville have sparet til fordel for dette, må jeg gøre opmærksom på, at hybridnettet ikke koster skatteyderne noget. Og jeg må gøre opmærksom på, at for det, dette forslag koster, kunne der bygges en Storebæltsbro hvert tiende år. Jeg må også gøre opmærksom på, at Storebæltsbroen jo skal finansieres ved broafgifter eller tunnelafgifter. Pengene kommer altså hjem igen.

Hvis vi kan finansiere det forslag, som nu vedtages, ved en eller anden form for tilbagebetaling, vil regeringen meget gerne drøfte det. Så hvis sammenligningen med hybridnettet og Storebæltsbroen skal forstås som åbenhed med hensyn til en form for tilbagebetaling af disse merudgifter, er vi i høj grad rede.

(Kort bemærkning).

Rahbæk Møller (SF):

Jeg spurgte ministeren, hvornår vi kunne forvente det lovforslag, som det nu bliver

pålagt regeringen at fremsætte, men jeg hørte ikke svaret. Måske var jeg uopmærksom. I så fald vil jeg godt have, at ministeren gentager det.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Der er masser af tid. Det fremgår klart af beslutningsforslaget, hvornår satsene skal træde i kraft, og jeg skal ikke gøre noget som helst for at forhindre, at tingene træder i kraft til de tider, hvor de skal træde i kraft, det kan jeg forsikre. Tingene skal jo til høring osv., men der er intet, som vil forhindre, at tingene træder i kraft til de tidspunkter, hvor de skal træde i kraft, og jeg skal meget gerne give ordførerne en tidsplan. Den kan jeg oversende skriftligt, så de kan se, hvilken tidsplan vi opererer med. Vi skal jo gøre det hele så godt som muligt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning vedtoges med 66 stemmer (S, SF, RV og VS) mod 56 (KF, V, CD, FP og KRF).

Første næstformand (Knud Østergaard):

Om denne vedtagelse vil der nu blive givet meddelelse til undervisningsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 47:

Forslag til folketingsbeslutning om mærkning af kræftfremkaldende stoffer.

Af Camre (S) m.fl.

(Fremsat 18/11 86. Første behandling 10/2 87. Betænkning 10/4 87).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Ændringsforslaget sattes først til forhandling.

Forhandling

Gade (SF):

[Gade]

Jeg synes, det er trist, at miljøministeren har fremsat et ændringsforslag – som er tiltrådt af et flertal, herunder Det Radikale Venstre – som udvander forslaget. Det gør det mere trist, at man dermed tager afstand fra den henvendelse, udvalget har fået fra Landsforeningen til Kræftens Bekæmpelse, som understreger, at disse mærkningsregler bør gennemføres straks, sådan at man kan føre en effektiv kampagne imod kræft.

Landsforeningen til Kræftens Bekæmpelse mener, at de fire grupper, der er omtalt i forslaget, bør være omfattet af kræftmærkning, og den finder i den henvendelse, den har sendt til udvalget, at det er uacceptabelt, at der afventes resultater af langvarige epidemiologiske undersøgelser, inden man mærker. Det vil sige, at der ifølge Kræftens Bekæmpelse i dag er et helt klart og tilfredsstillende videnskabeligt grundlag for at mærke.

Jeg vil godt spørge, om ministeren ikke er enig i dette synspunkt hos Kræftens Bekæmpelse. Det er vigtigt, om ministeren er enig med Kræftens Bekæmpelse om, at disse stoffer bør mærkes.

Jeg kan forstå, at der er et flertal i Folketinget, der mener, at vi skal vente med at gøre det, idet vi skal forhandle i EF. Det synes vi også vi skal, det er ikke det, uenigheden går på, men ændringsforslaget er upræcist. Der står, at der skal gennemføres nationale mærkningsregler for kun 23 af stofferne. Hvorfor ikke dem alle sammen? Og det skal ske, hvis der ikke inden den 1. januar 1988 er gjort væsentlige fremskridt. Hvad er »væsentlige fremskridt«, og hvornår skal mærkningerne i givet fald gennemføres? Det virker ret usikkert.

Det er da muligt, at der er nogle af de partier, der står bag, som vil gå herop og forklare, at det er præcist, og så vil vi da være glade for det, men som det er formuleret, er det en ret usikker melding, et flertal har tænkt sig at give Folketinget, befolkningen og altså også Kræftens Bekæmpelse, når man ikke vil imødekomme den henvendelse, der er kommet derfra.

Camre (S):

Socialdemokratiet finder det overordentlig beskæmmende, at denne vigtige sag endnu en gang skal udsættes. Det er anden gang, at vi behandler beslutningsforslaget, og jeg må

sige, at på baggrund af de udsagn, der blev fremsat fra Det Radikale Venstres side under førstebehandlingen, havde vi en begrundet formodning om, at det denne gang skulle lykkes at få samlet et flertal for forslaget.

Jeg finder, der er grund til at understrege, at med ministerens ændringsforslag har vi igen begivet os ind i en ny lang udsættelse af løsningen af denne opgave. Ministeren er igen og igen blevet tilbagevist i EF, og nu vil ministeren altså prøve igen. Det er selvfølgelig også beundringsværdigt, at ministeren udviser den energi over for EF, men desværre vejer den danske miljøminister jo ikke særlig tungt dernede, og nu er det altså en kamp for at få mærket yderligere 26 stoffer og derefter yderligere 23 stoffer på et senere tidspunkt.

Hvad er begrundelsen i EF for at sige nej? Er det, at der ikke findes den fornødne videnskabelige dokumentation for stoffernes farlighed? Nej, det er det ikke. Begrundelsen er alene, at det kunne udgøre en handelshindring. Det kunne udgøre en hindring for den europæiske industri i dens udbredelse til købere, der, om jeg så må sige, er uoplyste om forskellige kemiske og andre stoffers farlighed.

Der er grund til igen at understrege, at der jo ikke i forslaget ligger et forbud imod at bruge disse stoffer, af hvilke nogle jo ikke kan erstattes af andre, men simpelt hen et mærkningspåbud, som gør, at mennesker, der anvender stofferne, er i stand til at vide, at de skal træffe forholdsregler for ikke at blive udsat for risikoen for kræft.

Vi må notere os, at ministeren med sit ændringsforslag totalt udhuler dette forslag, og hvis ministerens ændringsforslag bliver vedtaget, er vi altså tilbage dér, hvor der ikke sker noget eller ikke sker ret meget. Det må vi så tage stilling til igen i næste samling, for det er uantageligt, at denne sag bliver syltet af bureaukraterne i EF og af industrien i EF.

Vi vil under alle omstændigheder i medfør af de nye direktiver under artikel 100 A – sådan som jeg må fortolke også regeringens opfattelse af vedtagelsen her i landet af EF-Fællesakten – have adgang til at gå enegang, og vi burde begynde dette nu i overensstemmelse med det forslag, som vi har fremsat her i indeværende samling.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

[Elisabeth Bruun Olesen]

Med miljøministerens ændringsforslag bliver beslutningsforslaget underlig gummiagtigt; det bliver som en elastik, man kan spænde ud og ind efter lyst og behov. Hvad betyder det, der står? Hvad er »væsentlige fremskridt«, som der er blevet spurgt om? Hvis de væsentlige fremskridt ikke er gjort, hvornår skal vi så selv skride til mærkning i Danmark?

Som det også er blevet påpeget, er den videnskabelige dokumentation til stede. Det bliver altså ikke bestridt, at stofferne er kræftfremkaldende, og det, vi forlanger, er i virkeligheden utrolig beskedent. Vi forlanger såmænd blot, at de stoffer, som er kræftfremkaldende, skal mærkes, så de mennesker, der arbejder med dem, ved det, og så det ikke er som i øjeblikket, hvor de mennesker, der arbejder med dem, svæver i lykkelig uvidenhed om, hvor farlige de ting, de arbejder med, er.

I brevet fra Kræftens Bekæmpelse bliver det påpeget, at den mærkning af kræftfremkaldende stoffer, som skal godkendes i EF, tager år og år og år, og indtil nu er det kun lykkedes at få mærket 22 stoffer med advarselmærkningen. Jeg ved ikke, om jeg synes, det er godt, at ministeren er udholdende. Man kan også være udholdende så længe, at man bliver udholdende på en dum måde, for at sige det sådan. VS mener, at det ville være meget bedre at skride til handling og sørge for, at man i Danmark mærkede disse stoffer, så de mennesker, der arbejdede med dem, vidste, at de skulle tage sig i agt for dem.

Vi mener som Socialdemokratiet, at man burde gå langt videre; man burde selvfølgelig forhindre og forbyde, at folk overhovedet arbejdede med de stoffer, men så vidt har vi ikke engang ønsket at gå.

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg må sige til hr. Gade, at jeg er enig i den betragtning, som er fremkommet fra Kræftens Bekæmpelse om, at disse stoffer skal mærkes. Vi vil også arbejde for, at vi inden udgangen af 1989 har mærket op mod 200 stoffer.

Men det er jo en given ting, at vi må gøre, hvad vi kan for, at EF vil acceptere vort synspunkt. Og der er jo ingen uenighed: disse stoffer skal mærkes, i det øjeblik der er

dokumentation for, at de er sygdomsfremkaldende.

Derfor synes jeg også, det er lidt urimeligt, når hr. Camre giver udtryk for, at det er beskæmmende, at sagen endnu en gang skal udsættes, at der ikke sker noget, og at vi eventuelt skal have en ny lang udsættelse. Det er jo ikke tilfældet, og det ved hr. Camre også udmærket godt.

Nu ligger det jo sådan med hensyn til de 26 kræftfremkaldende stoffer, der er under behandling i øjeblikket, at Kommissionen nu skal sende et forslag til Rådet, som skal træffe afgørelse inden for en 3-måneders periode. Mit ændringsforslag siger jo klart, at hvis der ikke inden den 1. januar 1988 er gjort væsentlige fremskridt i forhandlingerne om disse stoffer, må vi gennemføre en selvstændig mærkning af stofferne. En sådan udtalelse er markant, og jeg har også meddelt EF, at tidsfristen altså ikke er urimelig lang, den er et halvt års tid godt og vel, hvor vi må afprøve, om EF-landene nu vil være med.

Skulle det vise sig – hvad jeg ikke tror, jeg tror kun, det er en hypotetisk tankegang – at der kommer en markant afvisning fra EF-staterne, ser jeg ingen grund til, at vi skulle udsætte mærkningen. Men hvis EF-landene er positivt indstillet over for at gøre noget ved det, så vil vi arbejde for, at vi kan få en afklaring så hurtigt som muligt og senest til 1. januar 1988. Skulle det vise sig, at der under arbejdet med disse stoffer kommer yderligere dokumentation frem, ser jeg ikke nogen grund til, at vi skal afvente den 1. januar, før vi eventuelt kan skride ind.

(Kort bemærkning).

Camre (S):

Miljøministeren fremlægger sine forslag under en falsk varebetegnelse. Hvis man står med forslagene i hånden, vil man se, at første punkt i ministerens ændringsforslag alene er en opfordring til at arbejde for mærkning af alle de 208 stoffer. Men det, ministeren derefter lover, er jo alene, at han vil gennemføre en national mærkning af 23 stoffer, hvis han ikke kommer igennem. Det, som ministeren siger at han inden den 1. januar 1988 vil se væsentlige fremskridt i forhandlingerne om, drejer sig altså om 23 stoffer. Denne sag er altså, præcis som jeg sagde, udskudt endnu en gang på ubestemt tid.

[Camre]

Hvad er det for en dokumentation, ministeren vil have for dette her? Erkender ministeren ikke, at Det Internationale Kræftforskningsinstitut ved, hvad det taler om? Mener ministeren, at det er mere væsentligt, hvad den europæiske kemiske industri går og siger på disse områder?

Jeg synes, det er yderst utilfredsstillende, at denne sag endnu en gang får en meget, meget lang udsættelse.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Det gælder ministerens bemærkninger om, at man vil gennemføre mærkningen, når dokumentation foreligger, og også nogle bemærkninger om, at EF måske vil forlange yderligere dokumentation, sammenholdt med, at ministeren sagde, at ministeren var enig – sådan som jeg forstod det i hvert fald – i henvendelsen fra Kræftens Bekæmpelse. Der er, så vidt jeg kan se, en modsætning, og derfor vil jeg spørge ministeren: er ministeren enig i det, som Kræftens Bekæmpelse har skrevet i henvendelsen? Jeg citerer:

»Kræftens Bekæmpelse finder det således helt nødvendigt og videnskabeligt acceptabelt at mærke stoffer på baggrund af de resultater, der fremkommer ved velgennemførte dyreforsøg.«

Hvis ministeren er enig i det, Kræftens Bekæmpelse har anført, så er ministeren også enig i, at det gælder alle stoffer på listen, som skal mærkes.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Det er også henvendelsen fra Kræftens Bekæmpelse, jeg vil spørge ministeren om.

Det blev nu sagt, at ministeren var enig i henvendelsen fra Kræftens Bekæmpelse. Af den fremgår det meget skarpt, at man mener, at der skal mærkes, og at der skal mærkes nu. Kræftens Bekæmpelse skriver faktisk, at man bør mærke nu, under henvisning til sikkerhedsklausulen, der kan anvendes af en medlemsstat, såfremt denne fastslår, at et stof frembyder fare for mennesker eller miljø. Når ministeren nu er så enig i de betragtninger, Kræftens Bekæmpelse har, hvorfor vil ministeren så alligevel ikke bruge det, Kræf-

tens Bekæmpelse mener man skal bruge, nemlig sikkerhedsklausulen?

Jeg følte mig heller ikke selv specielt beroliget af ministerens ord, der handler om, at man »vil arbejde for«, »så hurtigt som muligt« og »eventuelt kan skride ind«. Jeg føler, at det meget vel kan ende med, at det varer meget, meget lang tid. Vi har stadig væk ikke nogen præcis dato for, hvornår man så skrider ind.

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg føler, at de tre ordførere, der har været oppe her sidst, gør den fejl, at de sætter den danske regerings holdning lig med den holdning, som i øjeblikket ligger i EF.

Der er ikke tvivl om den danske regerings holdning, men de tre ordførere ved også udmærket godt, at det, det gælder om, er at overbevise de øvrige EF-stater om nødvendigheden af, at man nu får mærket disse stoffer. Det er det arbejde, vi har at gøre i øjeblikket.

Jo mere dokumentationsmateriale vi kan sende derned – og dér har vi jo netop i Danmark et rigt dokumentationsmateriale, som vi er enige om er tilstrækkeligt – jo større chancer er der for at overbevise de enkelte EF-lande.

Jeg skal gentage: skulle det vise sig, at det ikke er muligt, eller skulle det vise sig, at der ikke er et tilstrækkeligt antal lande til, at vi kan få vedtaget en sådan mærkning, så er vi parate til at gennemføre mærkningen nationalt.

Fru Elisabeth Bruun Olesen siger, at der ikke er nogen dato på, men den 1. januar 1988 er jo sat som dato, og jeg har sagt, at skulle der være en udvikling, der yderligere accelererer behovet, så er jeg ikke tilbøjelig til at afvente, at vi når frem til 1. januar 1988.

(Kort bemærkning).

Camre (S):

Det er jo svært at vurdere, hvad det er, der er den danske regerings holdning i denne sag, når regeringen foreløbig ikke vil andet end fortsætte diskussionen i EF. Hvis udtrykket må være mig tilladt fra Folketingets talerstol, vil jeg sige til miljøministeren, at jeg har fornemmelsen af, at miljøministerens forsøg dernede er spildte Guds ord på Balle

[Camre]

Lars. Man reagerer jo ikke på alle ministerens smukke henvendelser.

Der er i dag 22 stoffer, som er mærkede, og som man er enig om at mærke. Kampen står om 208 i alt. Når ministeren siger, at sker der ikke noget meget snart, så vil ministeren sandelig gennemføre en national mærkning, hvorfor har ministeren så i sit ændringsforslag kun lovet en national mærkning af 23 stoffer? Kan vi så måske få beslutningsforslaget tilbage til udvalgsbehandling? Det vil da være et væsentligt fremskridt, hvis ministeren vil gå op og sige, at kan ministeren ikke komme igennem inden den 1. januar 1988, så går ministeren og regeringen ind for en national mærkning af alle 208 stoffer. Det er det, ministeren prøver at sige fra talerstolen, men det er ikke det, der står i ændringsforslaget. Det er derfor, jeg siger, at ministeren prøver at afsætte disse forslag under falsk varebetegnelse.

Men skulle det være, fordi ændringsforslaget er blevet forkert udformet, så må jeg da opfordre ministeren til at meddele det her fra talerstolen, så vi kan få beslutningsforslaget tilbage i miljøudvalget og tage en ny omgang. Det kunne måske bevirke en ændring i vores stillingtagen ved den endelige afstemning om ministerens forslag.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Det forslag, vi behandler her, var jo også til behandling i sidste samling, så der har været ret lang tid til hele forhandlingsforløbet.

Derudover synes jeg, at man må konstatere, at flertallet – regeringspartierne og de Radikale – givetvis er ude af trit med befolkningens holdning til disse spørgsmål. Det kom vel egentlig også frem i forbindelse med førstebehandlingen, hvor der var mange aviser, der skrev, at nu var Danmark klar til at gå enegang. Det skrev de vel, fordi det var det, ordførerne – også for regeringspartierne – og ministeren og Det Radikale Venstre ikke mindst lagde op til: nu var Danmark villigt til at gå enegang.

Nu står vi altså med et ændringsforslag fra regeringen og de Radikale, som betyder, at det vil vi alligevel ikke, det tør vi alligevel ikke. Jeg er ked af det, men jeg håber så, at kræfter uden for dette hus, bl.a. også Kræf-

tens Bekæmpelse, vil være med til fortsat at sætte fokus på spørgsmålet, sådan at den forståelse, der er i befolkningen for, at vi må gå enegang og må være villige til at understrege disse krav, også slår igennem herinde.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Ministeren sagde, at Danmarks stilling var der ikke tvivl om, og at den prøvede vi at så tvivl om. Nu skulle man ned at overbevise de øvrige EF-lande om, hvad der skulle gøres.

Så vil jeg godt stille et spørgsmål til ministeren. Når det nu er en meget lang og trang proces at overbevise alle EF-landene om denne mærkning og tiden indtil nu jo har bevist, som Kræftens Bekæmpelse har skrevet, at det efter mange års forhandlinger kun er lykkedes at få mærket 22 stoffer med advarselsmærkningen, hvorfor vil ministeren så ikke bruge den sikkerhedsklausul, som man jo kan bruge, sådan at Danmark mærker alene, samtidig med at vi selvfølgelig stadig væk prøver på at overbevise de andre?

Man kan vel nærmest sige, at den udholdenhed, ministeren lægger op til i forbindelse med at overbevise de øvrige EF-lande, er masochistisk. Jeg synes, at man her og nu bør sørge for, at Danmark går i spidsen, og så bruge den dér udholdenhed til at få de andre til at følge med.

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg må klart afvise enhver tanke om, at regeringen ikke har mod til at gå enegang, hvis den føler, det er nødvendigt. Men jeg vil samtidig også fastslå, at den danske regering også har en forpligtelse til, når vi har denne holdning, at gøre alt, hvad vi kan, for, at de øvrige lande får samme holdning, og at vi i vores forhandlinger nu går ind i et forsøg på dette.

Skal jeg gøre status, så skal det være denne, at det for 22 stoffers vedkommende er vedtaget, at de skal mærkes for kræftfare. Denne mærkning er også indført i Danmark. For 26 stoffers vedkommende bliver der truffet afgørelse her i løbet af sommeren, og det er denne forhandling, der nu skal gennemføres.

Derudover har Miljøstyrelsen udarbejdet dokumentationsmateriale for yderligere 23

[Miljøministeren]

stoffer, som snarest vil blive sendt til EF. Samtidig med afsendelsen vil jeg endnu en gang understrege over for Kommissionen, hvor vigtigt det er for os i Danmark at få mærket for kræftfare, og at vi ikke kan acceptere, at denne mærkning ikke sker meget snart. Og meget snart er senest den 1. januar 1988, men muligvis kan vi blive nødsaget til at gennemføre det inden, og det har den danske regering også mod til.

Men det er stadig væk mit håb, at vi også kan få de andre lande med. Når vi har erkendt faren ved disse stoffer i Danmark, ville det være urimeligt, at vi ikke også gjorde gældende, at der så også må være samme risikomoment for de øvrige EF-lande, og forsøgte at få et flertal for det igennem.

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslaget.

Afstemning**Ændringsforslaget**

vedtoges uden afstemning.

Forslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

Forhandling**Camre (S):**

Jeg skal meddele, at Socialdemokratiet agter at undlade at stemme. Forslaget er nu med flertallets vedtagelse af ministerens ændringsforslag blevet totalt betydningsløst. Det vil være totalt ligegyldigt, om det bliver vedtaget eller ikke, og vi ønsker ikke at medvirke til gennemførelsen.

Jeg synes, der er grund til endnu en gang at understrege, at det er sørgeligt, at Det Radikale Venstre hermed giver regeringen flertal for at forhindre, at forslaget gennemføres, sådan som der faktisk ved førstebehandlingen var markeringer om fra et flertals side at man ville gennemføre det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning

vedtoges med 66 stemmer (KF, V, RV, CD, FP og KRF); 57 (S, SF og VS) stemte hverken for eller imod.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Om denne vedtagelse vil der nu blive givet meddelelse til miljøministeren.

Den sidste sag på dagsordenen var:

5) Forespørgsel nr. F 31:**Forespørgsel til statsministeren:**

»Hvilke planer har regeringen for at styrke eksporten med det formål at nedbringe den store vækst i udlandsgælden?«

Af Svend Auken (S) og Gert Petersen (SF).

(Forespørgslen anmeldt 26/3 87. Fremme af forespørgslen vedtaget 1/4 87).

Begrundelse**Svend Auken (S):**

Der er tre motiver til, at vi har stillet denne forespørgsel til statsministeren i dag.

Det første motiv er, at vi mener, det må være rigtigt, at Folketinget får lejlighed til at diskutere den alvorlige forværring, der er sket af den økonomiske situation i Danmark. Jeg tænker her først og fremmest på det, vi har nævnt i teksten til forespørgslen: væksten i udlandsgælden. Fra udgangen af 1981 og til udgangen af 1987 vil gælden være vokset fra 124 mia. kr. til over 280 mia. kr. Denne gældsætning gør Danmark til det mest gældtyngede land i verden i forhold til indbyggertallet.

Det andet alvorlige træk, der er ved vores økonomiske situation, er naturligvis de forudsigelser, der er om kraftig vækst i arbejdsløsheden både i år og til næste år, og som først og fremmest har deres baggrund i, at Danmark får en dårligere økonomisk udvikling i 1987 og 1988 end noget andet vesteuropæisk land bortset fra Grækenland.

Det tredje alvorlige træk er naturligvis de tendenser til kraftige prisstigninger, der er i den indenlandske udvikling.

Og endelig det fjerde: den fortsat meget høje rente herhjemme.

Alle disse tal er jo tegn på, at det går rigtig dårligt med dansk økonomi, og det kan